

ΣΕΡΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΕΘΥΣΤΑΚΑΣ

[Του Α. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ]

«Όλοι, όλη η γειτονιά τον έλεγε «μεθύστακα». Οί γυναίκες τον έφοβόντο, οι άνδρες μόνον που δεν τον φοβόσαν στο πρόσωπο, και τα παιδιά έτρεχαν από πίσω του σαν να zu ηγούσαν λισσοασμένο σκόλλο.

Μά ήτανε δά αλήθεια!.. Περιπατεί και πέφτει τάξ—τοίχ από τον ένα τοίχο στον άλλο παρασιλώντας.

Τά μάτια του χωρίς καμιά έκφραση, κόκκινα σαν αίμα. Κουβά τά χέρια του από τη μία στην άλλη σαν να δέγγη κάποιον. Σου κάνει κακό να τον βλέπης!

«Όλοι τον αποφεύγουν, γελούν μαζί του, και τά παιδιά τρέχουν πίσω του φωνάζοντας «Γιούγα!.. μεθύστακα κοκκινομάτη!»

Τυχαινε πολλές φορές να πή τόσο πολύ που πάει—πάει τρι-κλιζόντας και πάει!.. πάτονε καίτο.

Και κοιτάει στο δρόμο, ως που να τον δη κανένας χοροφύλα-κας. Μά ο θεός ξέρει ποτέ θα τον δούν.

Έκι τέλους τον βλέπει ένας, ηργαίνει κοντά του, τον ακουστά, τον στρώχει, μά αυτός του κάκου!.. «Άλλο δεν μένει τον άρχίζει στές κλωτσός με τό ταχυόν στα πλευρά. Με τά πολλά σηκώνεται.

Σηκώνεται όπως—όπως, μά δεν μπορεί να ηργατίση; άρχίζον λοιπόν να τον σέρνον ως τη φυλακή.

— Πάλι από τό γουρουνί μου φέρεται εδώ!

Με αυτά τά λόγια τον αποδεχονται πάντα στο τμήμα, ενώ αυτός... δεν άπαντά τίποτε... Μά δεν είναι δά και σε θέσι να άπαν-τήση.

Τόν πετούνε, σαν ένα παληόροζουο, σε μία γωνιά, όπου τον πέρνει εύθής ο ύπνος και κοιμάται σαν ύφιος... Σπνά τό πρωί.

— «Α!.. κατάλαβα!.. ψυθούζει και άρχίζει να ζητά συγγνώμη. Κλαίει, μά τόσο πιερά...

Τόν βγάζουν από τη φυλακή και φεύγει παρασιλώντας.

— Αί, κ' άν ήξευραν γιατί έγεινε με-ζοής!

Αλήθεια, είναι μία ιστορία πολύ συγχι-νητική.

Πριν τρία χρόνια, ήτανε τότε τριάντα χρονών, ο Γρηγόρης ήτανε επιτήδειος, προκο-μένος και έξυπνος εργάτης. Τά χέρια του πετούσαν στη δουλειά και σαν τίμιος και οί-κονομός που ήταν έξοσος ευχιτισμένος.

Έτυχε να άπαντήση στο δρόμο του μία γειτονοπούλα. Έδούλευε κ' αυτή. Δεκα-εφτά χρονών, τύπος ραφτίστρας που ξέρει να ντύεται με τό τίποτα, ζή έλευθερη σαν τό πουλι και γελά... όλο γελά...

Ο Γρηγόρης, από την πρώτη φορά που την άπάνησε στη σκιάλα του σπιτιού, άνε-βαίνοντας στην καμαρά του, σκέφθηκε:

— Τα μάτια της αστράφτουν σαν φωτιές... είναι εύθυμη σαν πουλί... να γυναικα για να πάρη κανείς!.. Και τό κάτω—κάτω της γρα-φής, μοναχός κινεϊς μήτε στον παράδεισο!..

Ο Γρηγόρης είχε μαζεμένα κού παρα-δάκια... Έ ραφτίστρα, την έλεγαν Λούσα ήτανε άξια κοπέλλα.

— Θα γίνει νοικοκυρά από τις πρώτες— έσκέπτετο ο Γρηγόρης, θα περνούμε μία χαρά, και ύστερα από λίγο καιρό και κανένα άφροάτο και εύμορφο παιδάκι... χά! χά! χά!

Σε δύο— τρεις έβδομάδες... η Λούσα και ο Γρηγόρης ήταν ευτυ-χιμένο άντρούγονο.

Πλούσιοι δεν ήσαν, μ' όλα ταυτα έξη μήνες κατώρθωσαν όπως— όπως να περάσουν ευχιτισμένα. Μά στο τέλος του έκτου μηνός έτυχε μία φορά να γυρίση ο Γρηγόρης από τη δουλειά του τό με-σημέρι. Ήταν τό όνομα του άφροντικού του και τους σχολόσε να πάνε να διασκεδάσουν. Έρχεται στο σπίτι και βρίσκει τη γυναικά του να γλικοουβεντιάη με τό Μιζήλη, τό σουβατζή, τό κουμπιάρο, που τους έστεφάνωσε.

Ο Γρηγόρης μαλάκωσε λίγο του Μιζήλη τά πλευρά, έδωσε με-ριζές καταφερμάδες της Λούσας και έφυγε...

Είχε σκοπό να μη ξαναγυρίση πειά σπίτι του, μά δεν έβιάσταιζε, την άγαπούσε πολύ...

Πριν όμως γυρίση κατοικήλησε τρία ποτηράκια άπ' τό «βαρύ»... Ήταν η πρώτη φορά που τόκανε.

«Η Λούσα είδε πως τάχει «θαγαζμένα» και του λέγει:

— Μόν' αυτό μάς έλειπε! Δεν φράνει που δέρονεις τη γυναικά σου, τώρα άρχισες και τό ποτό!.. Νά άντρος, να μάλαμα!..

«Έτσι, άλλοιώς, επί τέλους τά σιάζανε. Έκεινη έκανε όρκο πως άδικα την άποστεινθηκε και έ κεινός... τόπίστεψε... Και όχι μόνον τό πίστεψε, άλλα της ζήτησε και συγχώρησι... Αγάπησαν και πέρασαν έξη μήνες άζοια σαν τά πνίνα.

Έξαφνα ο Γρηγόρης πήρε ένα γράμμα χωρίς ύπογραφή. Τό γράμμα διαλάμβανε πως ο φουρνάρης, εκείνος δηλαδή που κρατεί τό φουρνάκι από τό σπίτι της γκλ. και

— Φτού, να πάρ' ο διάβολος!.. Δεν είναι δυνατόν!.. Και γιατί όχι;

— Νά! γιατί ο φουρνάρης αυτός είναι γέρος, και άσχημομούρης και τρέχουν και τά σάλια του...

Δεν είναι δυνατόν, και όμως... ο Γρηγόρης άρχισε να παρα-φιλάγη.

Φύλαγε, φύλαγε, και βλέπει μία φορά τη Λούσα να βγαίνει με τό γέρο από μία πυραυρία...

Πριν όμως να σταδη «στο καρτέρι» άδειασε πέντε ποτηράκια.. θαρούς μάλιστα έξη, για να πάρη θάρρος.

Τους είδε να έρχονται και οίχτηκε επάνου του, μά τά πόδια του... δεν τον βαστούνε... Λυγούνε.

— «Α, άτιμη! φώναζε με πνιγμένη φωνή.

«Ο φουρνάρης άρχισε να φωνάζη! Βοήθεια! Στη φυλακή τό μεθύστακα! Στη φυλακή!..

Τι έγεινε λοιπόν;

Νά! έγεινε, ότι... συγχώρησε τη Λούσα εύθής την άλλη μέρα. Τέλειος καληνθρώπος, που να τον πάρ' η όργη!

Μά και ο ίδιος αυτήν την ιδέα είχε για τον έαυτό του.

Και όλα αυτά γιατί τον είχε μαγεμένο πέρα—πέρα «χωρίς έσέ, μαδές, δεν μπορού να ζήσο!»

Και ήταν αλήθεια! μέρα με την ημέρα η παληογυναικα γινόταν πειό εύμορφη... Μιζοροζιμότη, με μία θαλασσιά ρομπίτσα, με συν-τεφνεία κουμπιά, με άπορο γαζαδάκι και με μία χαιροτιμένη γου-βατίτσα... Με λίγα λόγια σαν κυρία!

Τη συχώρησε κ' αυτή τη φορά, μά θά τη συχωρούσε πολλές φορές άζοια, άν η Λούσα δεν άποφάσιζε να τον όψηση μά για πάντα.

Γύρισε μία βραδυά ο Γρηγόρης από τη δουλειά, — στο σπίτι ψυχή.

Βλέπει ένα χαρτί μετηγμένο στη γωνία του καθρέφτη. Τό πέρνει και άρχίζει να τό δια-βάζη.

«Τέτοια ζωή δεν μπορώ να τη βαστάσω. Στο σπίτι δεν θα ξαναγυρίσω. Ός που είμαι νέα πρέπει να φροντισω για τον έαυτό μου.

Νά, άλλες είναι ντυμένες στα μεταξοτά και γυρίζουν με τ' άμάξια. Γι' αυτό συγχώρη-σε με...»

«Ψ, τί λύπη! Και πόσο, μά πόσο ήπιε ο Γρηγόρης έκεινο τό βράδυ!

Από τότε πειά άρχισες....

Τό άφροντικό του (ποιός έχει όρεξι να βαστά ένα μεθύστακα;) φρωσικά τον έδιωσε. Λουαία δεν έχει. Η καρδιά του ραγίζει και όλο βαρειαναστενάζει, και έτσι έγεινε, τι έγεινε.

Μεθά ο Γρηγόρης κάθε μέρα και γυρίζει εδώ κ' εκεί γυροεύοντας τη Λούσα την θυ-ματική πάντα και την αγαπά σαν και πρώτα.

Τη γύρνεψε, τη γύρνεψε, ως που έχασε πειά την έλπίδα του.

Και πίνει βότκα—τρομάρα. Και όσο πίνει, τόσο όβλει. Μά και πως να μην πη, άφου μόλις ξεμεθύση την βλέπει ο λοζώντανη έμπρός του, με τό θαλασσί της φουστανάκι να του γελά!

«Η τροπή και η λύπη!—να πως του έφερε τό πάθος του με-θυσιοί και πίνει ακατάπαντα.

«Έγεινε... που δεν μπορούσε να γείνη χειρότερος.

— Μεζοχρόμυτρο!.. γούχα!.. του φωνάζει ο κόσμος, ενώ αυτός τραγουδύ, και σαν λίκος μονογκοίζει δεξιά και άριστερά.

Έτυχε μία φορά να πάση δουλειά. Τρεις μέρες δουίλεψε όπως πρέπει και τό Σάββατο λογαυάστηκε.

Πέρνει τον παρό και άρχίζει... από κατηλιού σε κατηλιού.

Περνούσε από μία πλατέα... έξαφνα κάποιος από πίσω του φω-νάει «βράδα! φύγε!» «Αχ!

«Ο άμαξιάς δεν πρόφτασε να σταματίση τό άλογο και τό άμάξι πέρασε πάνω από τό Γρηγόρη που είχε πέση κάτω.

Μεσα στην άμαξα, ήταν μία κυρία πολύ πλούσια ντυμένη. Μαζεύτηκε κόσμος πολός. «Η κυρία πολύ πονούφνη, κατέβηκε από τ' άμάξι. Σηκώνουν τό Γρηγόρη... Άνοιγει τά μάτια του, βλέ-πει, κυττάζει καλά και βγάζει μία φωνή από τό βάθη της καρ-διάς του:

— Λούσα!.. Λούσα!.. εσύ είσαι... ήμαρ...

Δεν είχε δύναμη να τελειώσει...

«Η Λούσα μ' όλη της την άπάθεια και τό μεγαλειο άνεβαίνει πάλι στο άμάξι.

— Ένοια σας, Κυρία, —της λέγει ένας ευγενής άστυνόμος και την βοηθεί να άνεβη στο άμάξι—τον ξέρομε αυτόν τον μεθύστακα, και έπειτα έγω είδα πως τό λίκθος δεν είναι δικό σας... Και τό άμάξι έφυγε...

Α. Δημητρίου

